

הלבות תפליין סימן כה

ביאורים ומוספים

(53) ולענן צייטת שנשמטה מעל הגוף ונפלת, כתוב השו"ע לעיל (ס"י ח ס"ט) שרך אם נפלת כולה יש לחזר ולברך, אבל אם נפלת מקצתה, או אפילו נפלת רוחבה, אין לברך שנית, וכותב המשניב שם (ס"ק מא), שלדעת הט"ז אף אם נפלת רוחבה יש לחזר ולברך, ושכנן צידד הגרא".

[משנ"ב ס"ק מ] על-כן יתבהה הבקלה והנחתה בעמידה⁽⁴⁸⁾ וכן, על-כן אין לו זו מהמנוגג⁽⁴⁹⁾ וכו', וכן במקומות שיש פגיעה בין הפסיקים, דברי קבלה נכירען⁽⁵⁰⁾. (48) ולגביו חילצת התפליין, כתוב ל�מן (ס"י כח ס"ק ו) שכחנהתך כך חילצתן, ولكن למנגןו שימושים גם את ה"שלידי" מעמוד, יש גם להחולין מעמוד.

[משנ"ב ס"ק מ]ומי שהוירב את התפליין ומיד חזר ולבושן, כתוב הגרש"ז ויש לעמו, כיון שעיקר המועזה היא בהחנות, מה שאין כן טלית גודל שams פשרה והזרה ולבושה אינו ראוי לענוה, כיון שמצוותה אינה אלא לאחר שלבשה. וראה מה שכתבנו לעיל ס"י ח ס"ק ב.

(54) מלשונו 'אדעתה להחזרין מיד' משמע שלדעת הייש אומרים אין לברך על התפליין רק כשעדתו להחזרין מיד ממש, וכן כתוב לגבי צייתה בשעה ע"צ לעיל (ס"י ח ס"ק נ) בשם הגרא". אמנם, בבייה"ל ל�מן (ס"י מ"ס"ח ד"ה וחזרה ומניון) כתוב, שאף אם חולץ קודם הסעודה על דעת השוב ולבושן רק לאחר שיגמור את הסעודה, נחשב הדבר כחולץ על דעת להחזרין מיד.

(49) ולגביו מי שנagara אבותיו להניח תפילין של זד בישיבה, והוא נמצוא במקומות שונים מהניח מועודה, ואם יניח בישיבה יראה הרבר מושווה, כתוב הגראי"י קנייסקי (קריאנא דאגראת ח"א אגרת קמב) שיכול להניח בעמידה, אך אם ידוע שם שיש הנוהגים להניח בישיבה, אל ישנה ממנהג אבותיו.

[משנ"ב שם] מ"ב כ"ל כל כת ד"ה שוב) שלא רק דברי הוורה, אלא גם דברי האראי ו"ל נקראים דברי קבלה. מאייך, בשווית אגרות משה (או"ח ח"ד ס"י ג) כתוב, שرك דברי הוורה והתיוקנים שהם דברי תנאים נקראים דברי קבלה, אבל דברי האראי ויל אף שהוא גדול מואה, מ"מ הוא הנחשב כאחד הפסיקים שאפשר לחולץ עליו אף בדברי קבלה, ואין אנו יכולים לומר מוגול ממי, ולכן אין דבריו מカリעים יותר מדברי שאר רבינו.

אמנם לגבי ברכת התורה, כתוב ל�מן (ס"י מו ס"ק כד) שהנכנס לבית הכסא או מרחץ אין והפסק להצרכיו לחזר ולברך, משום שגם שם אין מיסיח דעתו מלמלמוד לאחר מכן. ועוד, משום שגם שם צריך להזhor בדיניהם. ולפי הטעם השני מבואר החילוק מדויע אין להניח תפילין במקומות אלו, וכך זה נחשב להיחס הדעת. והעריך החלחן (ס"י מו ס"כ"ב) כתוב שאינו דומה לתפליין שאין חובה עליו כל היום (וראה ביהיל ל�מן סי' לו ס"א ד"ה מצותן), ועל כן כניסה למקומות שאין יכול להניחן הוא הפסיק, מה שאין כן תלמוד תורה שהוא חובה עליו כל היום וכל הלילה, לפיק שום דבר אינו נחשב הפסיק.

(56) ואינו צריך לחולץ למורי, אלא מספיק במקרה שהוא שמיין עד אשר אין מונחות במקומן, וכן שכתב ל�מן (ס"י קג ס"ק ג). וטעם הדבר מבואר לעיל (בסק מוי), שכן שהניחן ממקום הרוי והאיilo הסירין למורי. וכן מי שרוצה לאכול סעודת קבע, וחולץ את התפליין קודם לכך, צידד בבייה"ל ל�מן (ס"י מ"ס"ח ד"ה וחזרה ומניין) שחזרה ובברך עלייהן בשלובשן לאחר הסעודה, משום שבשתע הסעודה אסור לו ללבושן, שהרי גורו חולץ לאכל ארם סעדת קבע בשארה החرس בתפליין, ואם כן נח嗟 ההוא באוותה שעה מן המזווה.

[משנ"ב ס"ק מ] ובמשך ברכיה היה דעתו שאחר-כך יסלקם ייחודה וניזים, מודרכי הפגנאי-ארכטום לעיל בסימן ח סעיף-קען זו דלאיל עלימא אין צריך לפקודו ולבלקו⁽⁵¹⁾.

(51) השוה בו דין תפליין לדין ציצית. ובוציאות כתוב בבייה"ל לעיל (ס"י ח ס"יד ד"ה אם ספט) שהעיצה הייעצה היא, שתמיד יכון בשעת הברכה, שאם יצטרך לפרשטו יחוור ולבושנו.

[משנ"ב ס"ק מז] כתוב של'יה: הִיא קָלָא נְהִגֵּי הַאִיקָּנָא לְבָרֶךְ פְּשָׁנְשָׁמְטוּ מִמְּקוֹם, משוש דבשעת פסלה מסתמא אין מPsiית דעתו מהם והני כחולץ עלי-מנת לפקודין⁽⁵²⁾.

(52) אמנם, לענין מי שנפלת ממנה הטלית באמצעות תפילת שמונה שעשרה והחומרה אחרים עלייה, כתוב לעיל (ס"י ח ס"ק ו) שכשיטים תפילת שמונה עשרה ימשמש בוציאות ויברך עליה.

[משנ"ב ס"ק מה] והוא גלן או רבן, אבל מקטן, אף צריך להזכיר על קוקמן אין צורך לפקודו ולבלקו⁽⁵³⁾.